

Rikkaruohot saivat rehoitaa, aidan yli heitellyt kaljattölkkit muodostivat kasoja, hiekkä kimmelsi lasinsiruista. Joku sanoi, että puinen koiranpätkin alkoi homehtua ihan yhäkättä. Koirapuisto pääsi nopeasti todella huonoon kuntoon yhden ainoan kesän aikana.

Tuli elokuu. Koulut olivat pian alkamassa ja kesäloman vapaus loppumassa. Ja tuli se elokuun yö. Kahdeksas kahdeksatta. Kai päivämäärä nyr edes jotain kelloja soittaa? Eikö? Siitä puhuttiin myöhemmin nimellä Koirien yö.

Illa hämärtyi, vilteni, alkoi taittua kohti yötä. Unille käymisen vaiheessa jokaisessa lähitienoon koiratalossa havahduttiin siihen, ettei perheen koiraa ollut hetkeen näkynyt. Sitä alettiin huudella ja etsiä. Ja niin löytyi pihalta yksinäinen naru ilman koiraa. Tai auki jäänyt ulko-ovi, jonka jokainen vannoi kyllä sulkeneensa. Irtonnut kaulapanta. Rappusille unohtunut purulelu.

Omistajat juoksivat ulkona huutelemassa koiriaan. He hämmästyivät nähdessään toisensa ja kyselivät: ”Onko sinunkin koirasi kadonnut?” Kukaan ei ymmärtänyt, mistä oli kyse.

Daffe!

Jerel!

Matilda!

Pikeli!

Hermunen!

Ressukka!

Topi!

Viljionkka!

Veera-Liina-Kaarina-Neferneferneferi!

Ilma oli sakeana kadonneiden koirien kutsuhuudoista. Pimenevää elokuun iltaa halkoivat taskulamppujen valokeilat.

Sitten ensimmäiset ehtivät koirapuiston luo.

Heidän huutonsa saivat muut etsijät hetkeksi jähmetymään paikoilleen jääkylminä kauhusta. Huudot olivat niin täynnä epätoivoa ja tuskaa, että vanhemmat käskivät lapsensa kotiin. He arvasivat, että vastassa olisi jotain, mikä ei ollut lasten silmille sopivaa.

Ei se näky ollut kenenkään silmille sopivaa. Kenenkään ei pitäisi joutua näkemään sellaista.

Koirapuiston puisen koiranpään ympärillä oli rinki seipäitä. Jokaisen seipään päässä oli yhden kadonneen koiran irtileikattu pää. Silmät auki, kieli ulkona, päät tuijottivat kuollein katsein kohti koiranpääpatsasta, kuin palvoen sitä. Hiekkä oli verestä tummanpunainen.

Koskaan ei saatu selville, kuka tai mikä oli tappanut koirat. Yhdenkään koiran ruumista ei löydetty. Valvontakamerat olivat kaikki saaneet olkosulun, kuin niihin olisi iskenyt valtavain voimakas salama.

Joku kertoi myöhemmin, että vanha mies, joka oli antanut pysyttää puisen koiranpään, oli itse aikoinaan tullut hulluksi ja tappanut koiransa juuri elokuun kahdeksantena päivä. Ja että syällisyys oli saanut hänet perustamaan puiston.

Mutta en tiedä, onko se totta.

Kaikkiin tarinoihin ei voi luottaa, vai miää?